

Sygn. akt III PK 89/04

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko Lasom Państwowym Nadleśnictwu w M.
o rentę wyrównawczą,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 stycznia 2005 r.,
na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 9 czerwca 2004 r., sygn. akt III APa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozważenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Podstawę zaskarżonego kasacją powoda wyroku stanowi ustalenie, że o wszystkich okolicznościach szkody i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia (okolicznościach istotnych ze względu na dochodzone w sprawie roszczenie w

oparciu o art. 444 § 2 Kodeksu cywilnego), dowiedział się powód w 1995 r., w którym nastąpiło zdarzenie powodujące u powoda chorobę zawodową, ustalenie z tego względu niezdolności do pracy i ustalenie prawa do renty. W związku z tym, że z pozwem wystąpił powód dopiero w lipcu 2001 r. Sąd rozpatrywał zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, które – stosownie do art. 442 § 1 k.c. podlegało przedawnieniu trzyletniemu od dnia, w którym powód dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Blisko trzyletnie przekroczenie tego terminu nie wynikało z żadnych szczególnych okoliczności i nie wchodzi w rachubę sprzeczność z zasadami współżycia społecznego prawa strony pozwanej do uchylenia się od zaspokojenia roszczenia przedawnionego (por. art. 117 § 2 k.c.).

W świetle, z jednej strony powyższych podstaw zaskarżonego wyroku, a z drugiej podstawy kasacji ograniczonej do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. art. 393¹¹ § 1 k.p.c.), postawienie w kasacji pytań o to, czy zasadne jest uwzględnienie zarzutu przedawnienia i czy prawidłowo określono początek biegu przedawnienia nie zawiera przedstawienia zagadnień prawnych, nie zawiera nawet wskazania przepisów – jak należy sądzić przepisów prawa materialnego – których postawione pytania dotyczą.

Z powyższych przyczyn postanowiono zgodnie z art. 393 § 1 i § 3 k.p.c.